

[Kaare Frøderiksen.]

skal gøre opmærksom på, at de bemærkninger, der måtte kunne falde om hashcirkulæret, heller ikke hører hjemme ved denne lejlighed. Min tavshed skal ikke tages som udtryk for, at vi har glemt problemet. Det vil blive behandlet på et andet tidspunkt.

Hanne Reintoft (DKP):

Der er jo mange problemer rodet ind i dette lovforslag, og jeg skal nøjes med at knytte nogle bemærkninger til en del af dem.

Jeg vil først koncentrere mig om nok det væsentligste, nemlig strafferammen for grov narkotikakriminalitet, og samtidig henvise til, hvad vi fremførte under debatten i sidste folketingssamling. Sammenfattende kan jeg sige, at vi på sin vis, i hvert fald i teorien, måske ikke vil have noget imod skærpelse af straffen for den allervorreste og oftest internationale kriminalitet på dette område — vi er enige i, at det er dybt alvorlig kriminalitet, og vi mener, det kan ligestilles med andre forbrydelser mod menneskeheden — men jeg vil igen understrege, at vi har alt for få garantier mod afsmitning nedad i denne sag, og det gør os meget betænkelige. I sidste samling så vi jo også, at lovforslaget blev fulgt op af et forslag fra kristeligt folkeparti om skærpelse af straffen for mellemforhandlere, og de er, som også andre har sagt, tit i lige så høj grad ofre som bødler. Kristeligt folkepartis forslag understregede, at der er denne holdning til stede blandt tingets medlemmer, og det gør det yderligere betænkeligt for os at følge justitsministeren i denne sag.

Jeg ved godt, at vi mange gange har fået justitsministerens ord for, at afsmitning nedad ikke vil finde sted, men jeg synes, sagen er så alvorlig, at mundtlige løfter afgivet i en folketingsdebat ikke er tilstrækkelig sikkerhed for, at de bliver omsat til virkelighed, og jeg har siden sidste behandling af dette spørgsmål fået henvendelse fra mange kriminologer, mange velanskrevne fængselsfolk, der nærer samme betænkelighed og mente, at det var meget forkert af os at gå ind for det.

Jeg må også i den forbindelse sige, at jeg simpelt hen tvivler på det kapitalistiske samfunds vilje til overhovedet at arrestere de virkelige internationale forhandlere. Jeg ved fra politiside, at det har givet vanskelig-

heder, og vi ved alle sammen, at disse store forhandlere er nøje kædet sammen med hele vores sorte og grå pengemarked.

Jeg kunne ikke lade være at sammenligne den konservative hr. Adam Møllers voldsomt dramatisk prægede tale om narkokriminaliteten med den ganske anderledes letfærdige holdning, det parti havde til den grove økonomiske bagmandskriminalitet. De ting hænger sammen, og vil man ikke gribe ind over for vores sorte pengemarked, har jeg ikke et øjeblik tillid til, at man vil gribe ind mod de store narkotikaforhandlere, der er groft infiltreret i hele det system.

I det hele taget vil jeg også sige, det er begrænset, hvilken indsats kommunister kan yde i en sag som denne. Det er ganske rigtigt et sygt samfunds produkter, disse ulykkelige både mellemforhandlere og småforhandlere, og det er et sygt samfund, der ikke formår virkelig at standse indførslen over grænserne og hele den sammenhæng, det har med de øvrige mærkelige ting, der foregår i samfundet. Jeg har sagt før også i forbindelse med Christianiadebatten, at det ikke er vores lod at være læge ved kapitalismens sygeseng, og dette er i høj grad et krav om det.

Samtidig vil jeg understrege, at vores partis betingelse for medvirken til skærpelse af straffen er, at man forøger indsatsen for behandling og resocialisering af vores narkotikaramte. Jeg har ikke indtryk af, at socialministeren har den store forståelse for det, og vil henstille til hans ministerkollega, at en forhøjelse af strafferammen samtidig følges op med en videre udbygning af behandlingen af narkomanerne, som man har bedt om fra mange sider.

Med hensyn til at forhøje en strafferamme til 10 år vil jeg i al almindelighed sige, at det er en meget lang straf, og vi har meget inhumane fængsler. Vi ved, at når et menneske har siddet i fængsel 10 år, har vi et spoleret menneskeprodukt, som vi ikke har ret mange chancer for overhovedet at få til at fungere i samfundet igen. Vi ved også, at det som regel bliver et menneske, der ligger samfundet til byrde resten af sin levetid.

Med hensyn til den øvrige del af lovforslaget vil jeg også gerne understrege, at vi vil have tilregnelighedskriteriet bevaret. Der kunne skrives jammersminder om psykopatidiagnoser udstedt af ubehjælpssomme em-